

молодіжного жаргону також потрапляють у мову ЗМІ слова та словосполучення, що використовуються й надалі, стаючи широкоживаними.

Поряд із словами, які мають ознаку загальноживаності, у мові аналізованого стилю зустрічаємо певну кількість індивідуально-авторських й оказіональних утворень, що є свідченням намагання журналістів нестандартно, оригінально висловитись чи змалювати своєрідність події, ситуації, образів та ін.

Тому сфера сучасних українських засобів масової інформації засвідчує: мова живе, еволюціонує, і завдання небайдужих до її долі журналістів-інтелігентів – вони ж бо належать до основних творців найрізноманітніших текстів – дбати, щоб мова за цих складних обставин залишалася собою, зберігала свої генетико-типологічні риси. Тому журналіст мусить мати тонке мовне чуття, знати, що треба, а чого не варто пускати в обіг.

Слід пам'ятати, що засмічення мови засобів масової інформації не сприяє збагаченню, розвитку української мови

Данилюк А.
ЧІБС УБС СБУ

ПРОБЛЕМА ВЖИВАННЯ АНГЛОМОВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. відбулося значне посилення процесу запозичення англіцизмів в українську терміносистему, яке зумовлене суспільно-політичними, економічними перетвореннями в Україні, відкритістю й інтеграцією в міжнародні культурні та інформаційні сфери. Запозичення є невід'ємним чинником поповнення будь-якої термінології та її еволюції. Одним із потужних позалінгвальних чинників іншомовних запозичень є швидкий перехід України від планової до ринкової економіки.

Актуальність дослідження визначається тим, що в українській фінансово-економічній термінології за останні два десятиріччя спостерігається справжній бум англо-американських запозичень. За дуже малий проміжок часу з'явилася значна кількість нових економічних реалій, назви для яких уже існували в тих мовах, із яких вони прийшли, передусім з англійської. Серед лінгвістів, які досліджують у своїх працях економічну термінологічну систему української мови, сьогодні виокремлюють наукові студії Г. Чорновол, Т. Дячук, Д. Шапран, Н. Пілецької, Л. Гаращенко, Н. Краснопольської, Л. Боднарчук та ін. Мовознавці шукають відповіді на низку питань: чи має бути вітчизняна термінологія суто українською чи інтернаціональною; яким має бути ступінь інтернаціоналізації; коли для запровадження чужих термінів є вагомі підстави; що робити із засиллям запозичень у науковій мові тощо.

Проблема інтенсивного іншомовного впливу часто обговорюється не лише фахівцями, але й широкою громадськістю. Часте, невиправдане запозичення слів англійського і особливо американського походження викликає

негативну реакцію в суспільстві, оскільки цей процес загрожує втратою мовної та культурної ідентичності. Власне питання доцільності чи недоцільності використання іншомовних елементів особливо актуальне в терміносистемах, оскільки саме термінологія є надзвичайно чутливою до зовнішнього впливу. Більшість сучасних термінологів одноставні: запозичання термінів – процес невідворотний. На думку Л. Малевич, запозичання іншомовних терміноодиниць, особливо інтернаціональних, виступає важливим засобом поповнення термінофонду, сприяє його міжнародній поняттєвій уніфікації й унормуванню.

На сучасному етапі розвитку національних терміносистем очевидним є той факт, що «неусталеність власних термінологічних традицій примушує <...> більше запозичати, ніж творити самим». Економічна термінологія, зокрема фінансово-економічна, – поняття доволі широке, оскільки охоплює термінологію багатьох галузевих систем (фінанси, менеджмент, маркетинг, облік, банківська справа та ін.). Тому очевидним є той факт, що чимало аспектів проблеми запозичення та освоєння іншомовних лексичних одиниць (зокрема, англійських) у галузі української фінансово-економічної термінології є ще не достатньо досліджені.

Таким чином, внаслідок активізації сектору ринкової економіки України англіцизми становлять динамічний шар термінологічних запозичень у фінансово-економічну сферу.

*Девиченко А.
НТУ «ХП»*

МОВНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ

Дотепер залишаються актуальними питання мовної політики в Україні. Концепція державної мовної політики – система нормативних постанов, які ґрунтуються на комплексному оцінюванні мовної ситуації в Україні та якими мають керуватися органи державної влади й органи місцевого самоврядування у своїй практичній діяльності під час регулювання суспільних відносин у мовній царині. Здійснення Концепції відбувається на основі ст. 10 Конституції України: «Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України».

У системі державних пріоритетів мовна політика посідає чільне місце, оскільки її стратегічним завданням, поряд із гарантуванням мовних прав людини, є утвердження суспільної злагоди й політичної стабільності, забезпечення єдності держави й зміцнення української державності. Державний статус української мови означає її обов'язкове застосування на всій території України під час здійснення повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування (мова актів, діловодства, документації тощо), а також в інших визначених законом сферах публічного життя, зокрема в роботі